

POEMES

La fille aux cheveux de lin

*Leconte de Lisle (1818-1894).
Poèmes antiques. Chansons écossaises
(Poemes antics. Cançons escoceses) (1874)*

Sur la luzerne en fleur assise,
Qui chante dès le frais matin ?
C'est la fille aux cheveux de lin,
La belle aux lèvres de cerise.

L'amour, au clair soleil d'été,
Avec l'alouette a chanté.

Ta bouche a des couleurs divines,
Ma chère, et tente le baiser !
Sur l'herbe en fleur veux-tu causer,
Fille aux cils longs, aux boucles fines ?

L'amour, au clair soleil d'été,
Avec l'alouette a chanté.

Ne dis pas non, fille cruelle !
Ne dis pas oui ! J'entendrai mieux
Le long regard de tes grands yeux
Et ta lèvre rose, ô ma belle !

L'amour, au clair soleil d'été,
Avec l'alouette a chanté.

Adieu les daims, adieu les lièvres
Et les rouges perdrix ! Je veux
Baiser le lin de tes cheveux,
Presser la pourpre de tes lèvres !

L'amour, au clair soleil d'été,
Avec l'alouette a chanté.

La noia dels cabells de lli

Traducció al català: Jaume Lara (2018)

Sobre l'usarda asseguda en una flor,
qui canta d'hora al matí?
És la noia dels cabells de lli,
bella i amb llavis de cirera.

L'amor, sota el sol brillant d'estiu,
cantava amb l'alosa.

La teva boca té colors divins,
estimada meva, tasta el petó!
Vols provocar sobre l'herba florida,
noia de pestanyes llargues i rinxols prims?

L'amor, sota el sol brillant d'estiu,
cantava amb l'alosa.

No diguis pas que no, noia cruel!
No diguis pas que sí! Durant molt de temps
prestaria més atenció als teus ulls grossos
i als teus llavis rosats, oh! estimada meva!

L'amor, sota el sol brillant d'estiu,
cantava amb l'alosa.

Adéu cérvols, adéu llebres
i perdius roges! Vull
besar el lli dels teus cabells,
esprémer la porpra dels teus llavis!

L'amor, sota el sol brillant d'estiu,
cantava amb l'alosa.

FESTIVALS de CALONGE
ESPECTACLES TOT L'ANY

51a EDICIÓ

HOMENATGE A CLAUDE DEBUSSY

Concert

MONSIEUR CROCHE

Sala Major del Castell de Calonge
Dissabte, 1 de desembre del 2018 a les 21.00 h
Socis: gratuït / No-socis: 10 €

Ho organitza:

FESTIVALS de CALONGE
ESPECTACLES TOT L'ANY
www.festivalsdecalonge.cat

Amb el suport:

Col·labora:

PRESENTACIÓ

Claude Debussy (1862-1918) fou una de les figures més importants del canvi de segle XIX al XX.

El compositor francès **va trencar amb tots els cànons romàntics de la seva època.**

Les escales modals, pentatòniques o hexatòniques, juntament amb les mixtures, fan de la seva música **un univers sonor ple de sensualitat i fantasia**, d'evocació a mons eteris, de Faunes que es desperten d'una migdiada o del so del mar. **Aquest any és el centenari de la seva prematura mort** per malaltia mentre queien les bombes a París, al final de la primera Guerra Mundial.

Carles Font i Turon (Girona, 1989) és llicenciat en interpretació de música en l'especialitat de piano a l'**Escola Superior de Música de Catalunya** (ESMUC). Va cursar la titulació sota la direcció de Vladislav Bronevetsky i es va graduar obtenint matrícula d'honor de piano. Va ampliar la seva formació al **Conservatori Rimsky-Korsakov de Sant Petersburg** amb la professora Nina N. Seriyogina, on va obtenir el diploma de "Postgraduate Performance Course".

Prèviament havia estat alumne de la professora Núria Cullerell, del mestre Leonid N. Sintsev i s'havia graduat de Grau Mitjà al **Conservatori de Música Isaac Albéniz de Girona**, amb la professora Anna Ferrer. Recentment ha realitzat un Màster d'estudis avançats en interpretació de música clàssica i contemporània amb el professor Denis Lossev a l'ESMUC. Actualment combina l'activitat docent al Conservatori de Música de Girona amb l'activitat concertística.

PROGRAMA

Maurice Ravel (1875-1937)
- Sonatina

Claude Debussy (1862-1918)
- Preludis del primer llibre:
Danseuses de Delphes (*Dansaires de Delfos*)
Voiles (*Veles*)
Le vent dans la plaine (*El vent a la plana*)
«Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir» (*Els sons i els perfums volten en l'aire del capvespre*)
Les collines d'Anacapri (*Els turons d'Anacapri*)
Des pas sur la neige (*Passes sobre la neu*)
Ce qu'a vu le vent d'ouest (*Allò que ha vist el vent de ponent*)
La fille aux cheveux de lin (*La noia dels cabells de lli*)
La sérénade interrompue (*La serenata interrompuda*)
La cathédrale engloutie (*La catedral submergida*)
La danse de Puck (*La dansa de Puck*)
Minstrels (*Ministrers*)

POEMES

Le vent dans la plaine suspend son haleine
Favart

Paul Verlaine (1844-1896).
Ariettes oubliées (Arietes oblidades) (1844)

C'est l'extase langoureuse,
C'est la fatigue amoureuse,
C'est tous les frissons des bois
Parmi l'étreinte des brises,
C'est, vers les ramures grises.
Le choeur des petites voix.
Ô le frère et frais murmure !
Cela gazouille et susurre,
Cela ressemble au cri doux
Que l'herbe agitée expire...
Tu dirais, sous l'eau qui vire,
Le rousis sourd des cailloux.
Cette âme qui se lamente
En cette plainte dormante
C'est la nôtre, n'est-ce pas ?
La mienne, dis, et la tienne,
Dont s'exhale l'humble antienne
Par ce tiède soir, tout bas ?

Harmonie du soir

Charles Baudelaire (1821-1867)
Les fleurs du mal (Les flors del mal) (1857)

Voici venir les temps où vibrant sur sa tige
Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir;
Valse mélancolique et langoureux vertige!

Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Le violon frémit comme un coeur qu'on afflige;
Valse mélancolique et langoureux vertige!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir.

Le violon frémit comme un coeur qu'on afflige,
Un coeur tendre, qui hait le néant vaste et noir!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir;
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige.

Un coeur tendre, qui hait le néant vaste et noir,
Du passé lumineux recueille tout vestige!
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige...
Ton souvenir en moi luit comme un ostensor!

El vent a la plana atura l'alè
Favart

Traducció al català: Jaume Lara (2018)

És l'èxtasi esmoreït,
és l'esgotament amorós,
és la remor del bosc
entre l'abraçada del vent.
Són les branques grises,
el cor de veus petites.
El murmurí fràgil i fresc!
Allò que piula i xiuxiueja,
allò que sona com un crit suau
que l'herba batuda exhala...
Tu diries, sota l'aigua que cau,
el balandreig sord dels còdols.
Aquesta ànima que es plany
en aquest lament esmoreït,
És la nostra, oi?
Digues: la meua i la teua,
de les que, en veu baixa,
se'n desprèn una humil antífona
en aquesta nit càlida.

Harmonia del capvespre

Traducció al català: Xavier Benguerel (1985)

Heus aquí venir els temps que sobre el tany gronxant-se
cada flor s'evapora igual que un encenser;
sons i perfums voltegen dins el llebeig vesperer,
vertigen llangorós, melangiosa dansa!

Cada flor s'evapora igual que un encenser;
fremeix el violí com un cor desolant-se;
vertigen llangorós, melangiosa dansa!
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer.

Fremeix el violí com un cor desolant-se,
un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser!
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer;
en sang pròpia quallat el sol anà ofegant-se.

Un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser
de lluminós passat recull tota sobrança!
En sang pròpia quallat el sol anà ofegant-se...
lluï com un ostensori el que per mi vas ser!